

KAPITOLA 2

LIAM

PŘED ŠESTI MĚSÍCI

Vešel jsem do dveří a zprudka se zastavil. „Marie, co to tu sakra děláte?“

Vstala a zatvářila se provinile. „Nic... jenom se... chystám prát.“

Odfrknul jsem si. „To se teda nechystáte. Všechno prádlo jste poslala do prádelny. Řekla jste mi, že to není součástí vaší práce.“ Vlastně jsem byl za to rád.

Nechtěl jsem, aby se dotýkala oblečení, které nosím.

„Udělala jsem výjimku.“

Zahlédl jsem v jejích rukách foťák a vytřeštil jsem oči.

„Proč si fotíte moje trenýrky, zatraceně?“ Pohled mi zaletěl k počítači, který měla vedle sebe na stole, a na webovou stránku, otevřenou na monitoru. „Do prdele! Prodáváte na internetu moje hadry?“ Zíral jsem na ni a zajel si rukama do vlasů. „Jste praštěná?“

Její provinilost byla rázem pryč. „Vždyť toho máte spousty. Potřebuju nějaký prachy navíc.“

„Že toho mám spousty? *Prachy navíc?* Ježíšikriste! Platím vám majlant, zatraceně, za to, že neděláte vůbec nic. A tohle... To je moje prádlo – to je intimní!“ řval jsem.

„Fajn. Já to teda stáhnu.“

„To teda, krucinál, stáhnete.“ Otřásl jsem se, hned jsem věděl, že už nic z toho nikdy nebudu nosit. Musím si hned koupit všechno nové. Zhluboka jsem se nadechl, abych našel potřebnou kuráž. „Máte padáka.“

„Cože?“ zaječela na mě.

Narovnal jsem se. Tohle je můj dům. A moje věci, které chce prodat. Stejně by u mě brzy skončila, ale nechtěl jsem už dál čekat. „Jak říkám, máte padáka. Sbalte si svoje věci a nechejte tu všechno, co je moje. Moje věci už prodávat nebudete. Vypadněte – a *hned*.“

„Vy hajzle!“

„Já že jsem hajzl? Vy tady prodáváte moje věci – to je krádež! Buďte ráda, že na vás nezavolám poldy.“

Najednou na mě vzduchem letěl notebook, který měla předtím položený na stole vedle mých trenýrek. Vyjeknul jsem, příkrčil se a sledoval, jak narazil za mnou do zdi a rozletěl se na kusy, když dopadl na zem.

„No tohle, vy mrcho! To byl můj notebook!“ zařval jsem.

Pak po mně letěl ještě foťák a všechno ostatní, co jí padlo pod ruku. Krčil jsem se a uhýbal a rozběhl se do koupelny, kde jsem se zamkl zevnitř. Do dveří dál narážely různé předměty a ta bláznivka, co jsem ji právě vyhodil, na mě pokřikovala sprostě. Očividně se jí to nelíbilo. Slyšel jsem, jak vyrazila z pracovny, a s úlevou jsem si oddechl. Jenže pak jsem z haly uslyšel zvuky tříštícího se skla a další křik. Spěšně jsem zašátral po telefonu.

Do prdele, zničí mi celý dům. Je tak rozzuřená, že by mohla vyrazit i dveře od koupelny. Tohle jsem nějak nedomyslel.

Vyťukal jsem číslo svého manažera. Everett se ohlá-